

3

Dodo springt tegen de wagon aan. Turgie schiet wakker. Waarom ligt hij op de grond? O, juist ja, het meisje. Ze lag weer in zijn bed. Alice zit bij het treinraampje, achter het klaptafeltje. Ze bladert in een boek, laat een potlood rondjes draaien.

‘Goede morgen, vroege vogel. Wat fijn om je terug te zien. Hoe gaat het?’ Turgie zet zijn bril op en schuift de deur open.

Geen antwoord.

‘Ik ben zo terug. Eerst een spurtje maken met mijn vriend. Ben je hier straks nog? Dan kunnen we eindelijk kennismaken.’

Ze kijkt uit het raam.

Turgie haalt de schouders op en springt naar buiten.

Alice zucht. De jongen en de hond verdwijnen uit het zicht. Haar handen strelen het tafelblad. Vingertoppen volgen de aangekoekte vlekken en diepe krassen.

‘Dan kunnen we eindelijk kennismaken’. Eindelijk bestaat uit **einde en lijk**. Dood en dood. Haar vader? Een levenloos lichaam? Alice haalt de broek en het T-shirt dat ze van Turgie leende uit een plastic tasje. Ze trekt het tasje tot een strakke streep en strengelt het als een verband om haar hand. Het snijdt in het hobbeltje onder haar duim. Haar andere hand pakt het potlood. Ze krabbelt woorden in de marge van het boek.

Dood zijn. Verdwijnen? Bevroren?

Waar is mijn vader? Waarom laat hij niets van zich horen? Leeft hij nog? Dooit hij ergens rond? Wie is het nieuwe lief van mijn moeder? Heeft papa ons om hem verlaten? Stomme vragen. Ze moeten weg. Naar later. Later is een leuk woord. In later dansen duizend dromen. Later is alles mogelijk.

De jongen is terug. Alice klapt het boek dicht.

‘En? Hoe heet je? Ik ben Turgie.’ Hij steekt een hand uit.

Alice verroert zich niet.

Turgie wikkelt het plastic om haar hand weer los en plooit haar vingers open. Met zijn wijsvinger volgt hij de lijnen.

Ze trekt haar hand terug.

‘Ik moet ervandoor,’ zegt hij.

‘Alice.’

‘Wat?’

‘Mijn naam.’

‘Mooi. Maar ik moet er echt vandoor.’

‘Ik ga mee.’

‘Oké.’

Dodo staat met zijn voorpoten op het opstapje en blaft.

‘Gaat die hond mee?’

‘Misschien loopt hij een eindje mee, misschien ook niet.’

‘Misschien vind ik een lelijk woord. En een hond is een vies dier.’ Turgie trekt de wenkbrauwen op. ‘Oké.’ Zonder op haar te wachten, verlaat hij het terrein via de vervallen loods.

‘Wacht.’

Turgie stapt stevig door. Alice struikelt achter hem aan. Ze zeggen geen woord.

Een oranje gloed hangt over de aangemeerde vissersboten. De mannen sjouwen hun vangst naar de vistrap. De vissersvrouwen stallen hun waar uit op de stenen tafels. De zilveren schubben van tong, schol en kabeljauw glinsteren in het zachte ochtendlicht. Ernaast, op het gemalen ijs, blinken een berg garnalen in hun vlekkerige jasjes.

Turgie groet de vrouwen. Lachend zwaaien ze terug. Op de Groentemarkt gaat hij een kleine, donkere kroeg binnen. Alice volgt. De deurbel klinkt schel.

‘Goede morgen, Marietje Mep.’

‘Aha, Turgie, zet de stoelen alvast op de tafels. Heb je iemand meegebracht?’ Het blozende vrouwtje achter de toog kijkt hen stralend aan en knipoogt. Ze spoelt de bierglazen. Haar boezem danst zachtjes op en neer. Haar kapsel lijkt een paarse suiker-spin. Twee klanten aan de toog hangen suf op hun barkruk. Alice schuift twee bloempotten uit elkaar en gaat op de vensterbank zitten. De langwerpige grijsgroene bladeren wiegen. Nadat Turgie de stoelen op de tafel heeft gezet, begeleidt hij de dronken mannen naar buiten.

‘Goed thuis!’ roept de vrouw.

Turgie sluit de deur, zet de deurbel uit en pakt de emmer met sop

die klaar staat. Met korte slagen schrobt hij de vloer. Het vrouwtje legt geld op de toog, pikt naar Turgie en drukt hem tegen zich aan. Ze hinkt naar Alice en streelt haar wang.

Het meisje deinst terug.

Voor ze naar achteren verdwijnt, roept Marietje Mep naar Turgie: ‘Niet vergeten. Polly’s verjaardag deze week. Lekker samen muziek maken.’

‘Klaar.’ Turgie pakt het geld van de toog. ‘Tijd voor ontbijt.’ Hij wenkt Alice, sluit de deur en gooit de sleutel door de gleuf van de voordeur. ‘Heb je zin in croissants?’

Ze knikt.

‘André bakt de lekkerste. Hij is de zoon van Marietje Mep.’

Ze rennen over de lege pleinen, slaan een straat in. Een veegwagentje zigzagt langs de winkels. De chauffeur hangt half slapend over zijn stuur. Het karretje trekt kromme strepen over de stenen. Zijn collega, die het vuil uit de goot veegt, klopt geïrriteerd tegen het raampje. De bestuurder schrikt op en drukt onbedoeld op de toeter. Hij schiet overeind, klapt het raam open en laat de frisse lucht binnenstromen.

‘Wrijf wat speeksel onder je ogen, dat helpt!’ roept Turgie.

De man maakt een klauwend gebaar voor zijn hoofd.

De jongen grinnikt. Aan de hoek van de straat staat hij stil en haalt diep adem. ‘Ruik je het brood?’

Alice knikt. Het water loopt haar in de mond.

De glazen deuren schuiven open. Het is rustig in de bakkerij.

‘Goede morgen, André. Zes croissants graag.’

‘Alles goed, Turgie?’

‘Ja hoor. Dit is Alice.’

‘Dag Alice.’

Het meisje glimlacht.

André aarzelt. De croissant valt op de grond. Alsof hij dertig jaar terug in de tijd wordt gekatapulteerd. Maar natuurlijk, Alice.

Mimi, zijn vriendin, liet hem trots een foto van haar dochter zien.

‘Sorry.’ Hij flikkert de croissant in de vuilnisbak. ‘Vergeet je Polly’s feest niet?’

‘Natuurlijk niet.’ Turgie betaalt en met de zak onder de arm loopt hij naar het strand.

Alice volgt.

‘André speelt prachtig viool. We vinden het top dat hij met ons jamt. Bespeel jij een instrument?’

Alice zwijgt.

Turgie ploft neer in het zand. De zon streelt aarzelend hun rug.

‘Vertel eens, waarom kom je in mijn bed slapen?’ Hij neemt een hap. Het krokante laagje knappert. Met zijn wijsvinger schuift hij zijn bril omhoog.

Alice tuurt naar de horizon. Een lange lijn met daarachter een andere wereld. Ze sluit de ogen en luistert naar het gekrijs van de meeuwen. Samen met hen glijdt ze door de lucht. Tot boven de zee. Daar blijft ze hangen. Ze humt.

‘Waarom zing je zonder woorden?’

‘Wat bedoel je?’

‘Je humt de hele tijd.’

‘Nietes.’

‘Als een dikke hommel.’ Turgie lacht. ‘Het is schattig, hoor.’

‘Nee.’ Ze kijkt hem vol ongeloof aan. ‘Dat doe ik niet.’

Turgie doet er nog een schepje bovenop. ‘Je zoemt. Je gonst. Je gromt. Je snort.’

‘Hou op,’ zegt ze een tikkeltje beschaamd. Haar mondhoeken krullen omhoog. Ze hurkt naast hem neer.

‘Van welke muziek hou je?’

‘Ik weet niet ... Niets speciaals.’

‘O.’ Turgie sluit de broodzak en schopt zijn slippers uit. Hij zet zijn bril af en legt die op de broodzak. Meeuwen cirkelen om hen heen. ‘Ga je mee zwemmen?’

Alice schudt het hoofd.

Turgie loopt over het strand. Hij vertrappelt het tapijt van regelmatige zandribbels. Op het natte gedeelte zitten afdrukken van een paard. Turgie springt over de lage golven. Als het water tot aan zijn middel staat, duikt hij naar beneden. Hij slaat met zijn handen, spartelt met de voeten. Zijn kleren plakken aan zijn lijf. Moeizaam gaat hij vooruit.

Ondertussen hebben de meeuwen de zak opengereten. Vechtend scheren ze door de lucht. Het papier flappert in de wind.

Alice is verdwenen.

4

Turgie, Polly en Miyako zitten op de treinbanken rond de lange tafel. Het gras streelt hun voeten. Boven hen zweven groene, parelmoerachtige zeepbellen die Miyako de lucht inblaast. Max komt aangeslenterd.

‘Max, je bent te laat,’ kreunt Turgie. ‘Zes uur hadden we gezegd. Het is half acht. En waar is je contrabas? Ik heb een nieuw nummer geschreven. We zouden het oefenen voor het feestje?’

‘Rustig man.’ Max prikt een paar glanzende bellen stuk. Geeft Turgie een schouderklop. Een harde high five voor Miyako. Ze struikelt. Zeepsop gulpt over het ronde kokertje.

Miyako wrijft haar hand droog over haar haren. ‘Doe eens rustig, Max,’ protesteert ze gespeeld.

‘Niet zeuren, samoerai. Het is goed voor jouw mutsje van ravenveertjes.’ Hij woelt even door haar korte, pikzwarte haren. Daarna knijpt hij Polly in de wangen. ‘Dag zus.’

‘Dag broertje,’ zegt ze zacht. ‘Alles goed?’

‘Natuurlijk, met mij gaat het altijd goed.’ Hij haalt een kam, een klosje garen en speldjes uit zijn rugzak. ‘Ik wil mijn rasta kapsel. Nu. Polly, heb je het filmpje op YouTube bekeken?’

Polly knikt. ‘Dreadlocks maken duurt uren.’

‘Super. Begin er maar aan.’ Hij kust de handen van zijn zus, pakt een handvol chips en propt die in zijn mond. ‘Volgende week be-

gint het nieuwe schooljaar. Nieuwe grietjes. Nieuwe liefjes. Ik wil er goed uitzien.’ Hij ploft neer naast Miyako en gooit zijn voeten op de tafel. De flessen wankelen. De bank wiebelt. ‘Ons laatste jaar. Het wordt top.’ Hij neemt een grote slok bier en boert. ‘Waar is mijn grote harige vriend?’

‘Niet hier.’ Turgie duwt zijn bril wat hoger.

Polly pakt een pluk haar en begint ze te touperen. ‘Zit stil, Max.’ ‘Ik houd hem wel in bedwang.’ Miyako stopt met bellenblazen, pakt haar drumsticks en trommelt tegen zijn knieën.

‘Rustig, samoerai. Heb je al beslist welke kleur het dit jaar wordt?’ Max wijst naar Miyako’s lila kleren. ‘Ik hoop dat je vanaf september geen hocuspocuskleur kiest.’

‘Ik denk dat het dit jaar geel wordt. Geel stimuleert het denken en kan me helpen bij mijn keuzes,’ zegt Miyako plechtig. ‘Ik heb absoluut nog geen idee wat ik wil gaan studeren. Ik moet het weten tegen het einde van het volgend schooljaar. Anders houdt mijn vader me hier en kan ik de hele dag sushi rollen.’

‘Diergeneeskunde, zoals mijn zusje. Je bent het toch al gewend om vissen in stukken te snijden. Zou jij wel fijn vinden hè, Polly?’ Hij probeert te knipogen naar haar. Met een ruk draait ze zijn hoofd recht.

Turgie glimlacht. ‘Zie je het zitten, Polly, een hele week zo ver weg van ons?’

‘Ik zal de zee missen. En jullie twee. Maar deze sprinkhaan niet.’ Ze tikt met de kam tegen Max’ oor.

‘Nu je het over sprinkhanen hebt. Welke sprinkhaan springt hoger dan de Eiffeltoren?’ vraagt Max.

‘O nee, geen raadseltjes,’ klinkt het.

‘Elke sprinkhaan, want de Eiffeltoren kan niet springen.’ Max schaterert het uit. ‘O, ik heb nog een betere. Wat is het Russische woord voor tangaslip?’ Hij kijkt iedereen uitdagend aan. ‘Ziepoesnetnie.’ Ze proesten het uit.

Een paar uur later kijkt Max zelfvoldaan in de kapotte spiegel die tegen de wagon leunt. ‘Prachtig. Dank je, zusje.’ Hij knijpt zacht in haar sproetige wangen.

Polly voelt haar armen niet meer. Ze gaat op de bank liggen en vleit haar hoofd in Miyako’s schoot. ‘Jou zal ik het meest missen,’ fluistert ze.

Miyako legt haar drumsticks weg en streelt Polly’s oranje krullen. Turgie kijkt af en toe over zijn schouder. Zou ze terugkomen vannacht?

Alice stormt de trap af. ‘Je moet Gita ontslaan!’

Mimi geeuwt en kijkt op de klok. Middernacht. Ze zet de televisie uit. ‘Wat zeg je?’

‘Je hebt me wel gehoord. Gita is een dief.’

‘Waar heb je het over?’

‘Ze heeft mijn kamer opgeruimd. Mijn halsketting met het octopusje. Nergens te vinden.’ Tranen rollen over haar wangen. ‘Ik

kreeg het van papa, net voor hij ...’

‘Dat weet ik, Molletje. Ik was erbij. Het was vijf dagen voordat ...’

De laatste woorden slikt ze in. Ze weet niet meer wat ze wel of niet moet zeggen of doen. Alles is verkeerd. Die nieuwe job. Terugkeren naar de zee. Ze had Alice nog niets mogen vertellen over haar nieuwe liefde. Wat een stom idee. En Gita is mee verhuisd. Ze hoort bij hen. Ontslaan? Waar haalt dat kind het? ‘We zullen samen eens zoeken. Misschien is het van je nachttafeltje gevallen en ligt het onder je bed?’ ‘Alsof ik daar nog niet gekeken heb, trut.’

Mimi wrijft over haar hals, over de kiezeltjes in haar keel. ‘Ik zal de stofzuigerzak openscheuren,’ zegt ze schor.

‘Ik ga ervandoor,’ Alice trekt haar schoenen aan.

‘Jij blijft hier.’

‘Nee. Ik ga naar mijn vriend.’

De deur knalt achter haar dicht.

Alice stapt flink door. Het laatste stuk langs de spoorweg is griezelig, alsof een schaduw haar achtervolgt. Gisteren was het net zo. Ze durft niet om te kijken. In de verte klinkt muziek. Ze is er bijna. Kaarsen. Een jongen die zijn hoofd heen en weer zwiert. Zijn dreadlocks zwiepen door de lucht. Een meisje trommelt met een drumstick tegen de wand van de wagon. Haar andere hand zwiept heen en weer. Zeepbellen spatten uiteen boven de theelichtjes. Turgie speelt trompet. Naast hem zit iemand met een trombone. ‘Hallo.’

‘Dag Alice.’ Turgie legt zijn hand op zijn borst. ‘Je doet me schrikken.’ Max wipt van de tafel. ‘Olalala man, stel mij eens voor aan dit mokkeltje.’

‘Alice, dit zijn Max, Miyako en Polly.’

Alice knikt verlegen. ‘Turgie, mag ik ...’

Polly kijkt over Alice heen. ‘Ah Professor, ben je er ook?’

‘Ga zitten allemaal. Iemand een biertje? Een teugje wodka?’ Max houdt de fles in de lucht.

Alice grist de drank uit zijn hand en neemt een grote slok. Ze gluurt naar de Professor. Vettig haar tot over de schouders. Een lange, vieze baard. Pokdalig gezicht. Tandeloze mond. Een rilling kruipt over haar rug.

Max port zachtjes in Alice’ ribben. ‘Het loopt door het bos en is dronken?’

Polly en Miyako zuchten. Turgie schudt het hoofd.

‘Paulus de wodkabouter.’

‘Max, hou op met die flauwe grappen.’ Turgie schuift een restje chips naar Alice toe.

‘Hé man, waarom vertel je ons niet dat je een nieuw grietje hebt leren kennen?’

‘Ik wist niet of ze zou terugkeren.’

Er valt een ongemakkelijke stilte. Dan springt Max op. ‘Kom, laten we nog wat muziek spelen.’ Hij klapt in de handen.

De Professor kan zijn blik niet van Alice losmaken. Zijn ogen schitteren. Dan verzamelt hij zijn tasjes en verdwijnt.

5

Een uurtje later. De volle maan plakt tegen de pikzwarte hemel. Turgie en Polly knallen de noten uit hun instrument. Miyako springt door het gras en drumt op alles wat ze tegenkomt. Max moedigt Alice aan met handgeklap en gefluit. Ze staat bovenop de tafel en danst zoals ze nog nooit gedanst heeft. De drank heeft haar bevrijd. Geen grenzen. Geen twijfel. Ze is vrij. De muziek stopt. Nog meer applaus. Geroep en getier.

‘Kom, we gaan naar zee. Lekker zwemmen.’ Max opent zijn mond en draait de wodkaflles ondersteboven. Een laatste druppel valt op zijn tong.

‘Nu?’ Alice twijfelt.

‘Tuurlijk. Er is niemand nu. Heerlijk,’ zegt Turgie vastberaden. Hij haalt handdoeken en propt ze in een rugzak.

Polly legt de instrumenten in de wagon. Miyako stopt de drumsticks tussen de elastiek van haar lila rokje.

De zee glinstert. Het strand is leeg. Ze rennen naar de golfbrekers, die glanzen als de natte vacht van zeehonden. Schelpen knarsen onder hun voeten.

‘Voorzichtig.’ Turgie trekt Alice op de stenen.

Max kleedt zich uit. Loopt terug naar het natte zand en springt in het water. Turgie en Polly volgen hem.

‘Maar ...’ Alice twijfelt.
‘Gewoon doen,’ moedigt Miyako haar aan. ‘Komaan.’ Ze stapt uit haar lavendelkleurig slipje en glijdt tussen de gekuifde golven. Alice wriemelt aan het kraagje van haar jurk. Zou ze? Kijken ze? Nee. Ze duiken. Ze proesten. Duwen elkaar onder. Nu! Met een prrrrt-geluid springen de drukknopjes los. Topje uit. Slipje uit. Snel in het water. Heerlijk. Alsof je gestreeld wordt door iets liefs. ‘En?’ Max zwemt naar haar toe.
Alice knikt. Een golfje slaat tegen haar gezicht. Ze spuugt het zoute water uit. Max lacht, spettert met zijn handen. Alice schatert. ‘Waar heb jij je de hele tijd verstopt, mooie Alice?’
‘Ik ben net verhuisd.’ Ze hapt naar lucht.
‘Ah. Waar kom je vandaan? Vertel me alles.’ Max wijst naar de golfbreker. ‘Laten we gaan zitten.’
‘Maar ...’
‘Kom op,’ zegt hij kordaat en hij stapt uit het water. Hij pakt een grote handdoek en loopt naar het midden van de golfbreker. Alice gluurt naar zijn blote billen en stuntelt achter hem aan. Max gaat zitten. ‘Kom,’ Hij kletst met zijn handpalm op het plekje naast hem. Alice gaat zitten. Max wikkelt de grote handdoek om hen heen. ‘Dus, je ouders wilden aan de kust komen wonen?’
‘Nee, mijn moeder.’
‘Woon je alleen met je moeder?’
Alice knikt.
‘Zijn je ouders gescheiden?’

‘Nee. Mijn vader is verdwenen. Spoorloos.’
‘Spoorloos?’ Max trekt de handdoek strakker. Hun schouders botsen tegen elkaar. ‘Hoe kan dat?’
‘Een jaar geleden vertrok hij naar zijn werk. Niet meer thuisgekomen.’
‘Zuur.’ Max zoekt een ander onderwerp. ‘Naar welke school ga je?’
‘Het lyceum.’
‘Super. Daar zitten wij ook!’
‘Echt?’
‘Nee, plastic,’ gniffelt Max.
Alice fronst, lacht dan uitgelaten als ze het stomme mopje begrijpt. ‘Dat is top. Geen reden meer om je op te sluiten. Nu heb je ons. Wij leren je alles en iedereen kennen. Welke richting volg je?’
‘Latijn-Grieks.’
‘Goody. Dan zit je misschien met Turgie in de klas.’ Max staat op en roept zijn vriend. Geen reactie. ‘Welk jaar?’
‘Het vierde.’ Alice kijkt weg.
‘Ah, wij gaan naar het zesde. En mijn zus gaat naar de unief.’
‘En jij?’
‘Wat?’
‘Welke richting?’
‘Wetenschappen. Ik ben een biologiejongen.’ Hij knipoogt, draait zich om en loopt naar de andere meisjes die zich aankleden. ‘Waar is Turgie?’
‘Die is al weg,’ antwoordt Polly zacht.
‘Zonder iets te zeggen?’

Miyako haalt de schouders op. ‘Hij voelde zich niet lekker.’ Ze kijkt veelbetekenend naar Alice.

Alice knoopt de handdoek strakker en gaat bij hen staan. ‘Gaan jullie maar?’

‘Je komt toch mee met ons? We logeren vannacht bij Turgie.’ Max ritst zijn broek dicht.

‘Ja,’ zegt ze een tikkeltje verlegen. ‘Maar ...’ Ze draait bij het hoopje kleren aan haar voeten. De dronken bui is weggeëbd. De wandeling naar de zee. Het strelende water op haar huid. Ze is helemaal nuchter.

‘We wachten op de dijk.’ Polly trekt haar broer met zich mee.

Alice kleedt zich stuntelig aan. Ze haast zich naar de anderen. Zou Turgie nog wakker zijn?